

7. Зализняк А. Семантическая деривация в синхронии и диахронии : проект «Каталога семантических переходов» / А. Зализняк // Вопросы языкознания. – 2001. - № 2. – С. 13-25.

8. Кудрявцева Л.А. Моделирование динамики словарного состава языка : [монография] / Кудрявцева Л.А. – К., 1993. – 280 с.

9. Кудрявцева Л.А. Моделирование динамики словарного состава языка : [монография] / Кудрявцева Л.А. – 2-е изд., испр. – К., 2004. – 208 с.

10. Тараненко А.А. Языковая семантика в ее динамических аспектах (основные семантические процессы) / Тараненко А.А. – К., 1989. – 256 с.

11. Мурзин Л.Н. Образование метафор и метонимий как результат деривации предложения (к постановке проблемы) / Л.Н. Мурзин // Актуальные проблемы лексикологии и лексикографии : Материалы IX зональной конференции кафедры русского языка. – Пермь, 1972. – С. 362-366.

12. Стишов О.А. Українська лексика кінця ХХ століття : на матеріалі мови засобів масової інформації / Стишов О.А. – 2-ге вид., перероб. – К. : Пугач, 2005. – 388 с.

УДК 821.02/3.01

*Приходченко К.І.
(Донецьк, Україна)*

ОНОМАСТИЧНИЙ ПРОСТІР: ТЕОРЕТИЧНЕ ОСМИСЛЕННЯ ВЗАЄМВІДНОШЕННЯ МІЖ ВЛАСНИМИ І ЗАГАЛЬНИМИ НАЗВАМИ

В статті підноситься проблема теоретичного дослідження розвитку такої науки, як ономастика. Розглядаються термінологічні поняття «ономастична одиниця», «ономастична назва», «онім», «апелятив», «ономастична синонімія», «ономастикон». Робиться акцент на нерозв'язаних проблемах теоретичної ономастики, зокрема на відмінності ономастичних одиниць від інших шарів лексики.

Ключові слова: ономастичні назви, ономастичні одиниці, оніми, взаємовідношення між власними і загальними назвами, ономастопеї.

В статье поднимается проблема развития такой науки, как ономастика. Рассматриваются терминологические понятия «ономастическая единица», «ономастическое название», «оним», «апелятив», «ономастическая синонимия», «ономастикон». Делается акцент на нерешенных проблемах теоретической ономастики, в том числе на отличии ономастических единиц от других слоев лексики.

Ключевые слова: ономастические названия, ономастические единицы, онимы, взаимоотношения между именами собственными и именами нарицательными, ономастопеи.

The problem of development of such science, as onomastics, rises in the article. Terminology concepts «onomastic unit», «onomastic name», «onim», «apelyativ», «onomastic sinonimiya», «onomastikon» are examined. An accent is made on the unsolved problems of

© Приходченко К.І., 2011

theoretical onomastics, including the difference between onomastic units and other layers of vocabulary.

Keywords: *onomastic names, onomastic units, onims, mutual relations between the names own and by the names denominative, onomatopoeia.*

Постановка проблеми

В кожній мові досить активно вивчається лексика на позначення як власних, так і загальних назв. Цим займається наука, яка вивчає виникнення, розвиток, зміни, функціонування та структуру власних назв у мові та мовленні.

Мета і завдання статті полягають у тому, щоб дослідити проблему власного і загального як актуального лінгвістичного питання сучасної науки про мову, уточнюючи для цього поняття «ономастична одиниця», «ономастична назва», «онім», «лексична омонімія та полісемія».

Основні наукові дослідження означуваної проблеми останніх років. Вивченням ономастики займалися учені Галюк Н.С., Железняк І.М., Прокопович Л.С., Карпенко Ю.А., Сабат Г.П., Скиба І.Г., Солдатова Л.П., Тараненко О.О. та інші [1-31]. Ними робиться спроба поглибленого лінгвістичного осмислення означуваної проблеми. Дослідники, зокрема А.С.Прокопович, роблять «аналіз текстотвірних, образотвірних і оціночно-аксіологічних функцій власних назв не тільки як лінгвогеографічних назв, але й як лінгвоестетичних маркерів простору України» [22, с.184]. Ще в 1911 році І.Франком було видано топонімічну працю «Сліди Русинів у Семигороді в XII-XVI ст.» [32]. Українським філологом емігрантом Я.Рудницьким було виявлено ще дві студії письменника «Причинки до української ономастики» та «Уваги до походження назви «бойки»» [33,34] й опубліковано у 1917 р. самостійним книжковим виданням «Іван Франко. Назвознавчі праці» з короткою передмовою «Франко й українське назвознавство» [35]. В 1940 р. А.Гарднер видав у Лондоні книгу «Теорію власних імен» з підзаголовком «Суперечливий нарис» [36, с.11-18].

Англійський лінгвіст Аллан Гарднер неодноразово звертався до імен власних як особій категорії, що дає дослідникові багато цікавого і суперечливого матеріалу. Ще в 1932 р. він відзначав, що може бути два підходи до імен власних: 1) як до слів визначеної мови і 2) як до слів, що позначають визначені денотати (людей) і вже через них пов'язаних із мовою, якою ці люди користувалися. Таким чином, він бачив особливу сутність імен власних у первинності імені перед системою [20, с.125].

Як розвиток ідеї про життя імені в мові й імені, що позначає індивідуальні об'єкти, А.Гарднер уводить розподіл імен на «тілесні» та «безтілесні» (embodied I disembodied), тобто що мають і не мають конкретних носіїв, у чому перегукується з ідеями Гоббса. На думку А.Гардинера, історично раніше виникли імена «тілесні». Згодом вони зробилися джерелом для імен «безтілесних», існування яких у відриві від носіїв зараз стало можливим [35, с.128].

Чеський лінгвіст Павло Трост, займаючись семантичною стороною імені, різко відмежовує науку про значення слів від проблеми імені власного (1958). На його думку, якщо імена власні мають значення, подібно до інших слів, - вони суть знака. Трост вважає, що Гарднер неправий, відносячи ім'я власне до індивідуальних знаків, і правий у тому, що саме ідентифікація – основне в імені власному. Він відзначає, що ідентифі-

кацію варто розглядати водночас із тим, що ім'я «дорозумлює». Індивідуальність імені власного полягає лише в тому, що воно виділяє індивідуальне з масового. Ім'я власне визначає на основі індивідуальної знакової умовності, а не на основі загального значення. Індивідуальна обумовленість знака робить його непіддатним точному словесному визначенню. Таким чином, за Тростом, ім'я власне – це умовний знак, що відрізняється від номінального.

Більшістю дослідників визнана така ознака одиниць пропріальної лексики, як відсутність семантики. Є.Курилович зазначив, що «замість того, щоб просто означати, як усі загальні назви, ім'я власне називає» [7, с.252]. С.В. Семчинський наводить цікаві спостереження Є.Косеріу про те, що будь-яка загальна назва, яка позначає певний об'єкт, може бути наділена власною назвою, а власна назва позбавлена цієї можливості [8, с.25].

Л.С.Прокопович серед власних назв виділяв: омоніми, які «не тільки на номінативному рівні відтворюють картини географічних особливостей простору України, а й постають контекстними носіями символічних значень історичних та духовних витоків народу» [22, с.185], на кшталт Дике поле, Савур-могила, Кам'яні могили, Хомутовський степ, Запорозька Січ, Чумацький Шлях тощо; топоніми на позначення місцевості населених пунктів – ойконіми; гідроніми [22, с.185-188]. «Ускладненість текстової семантики онімів ... модифікують і виявляють характерні епітетні, метафоричні, перифрастичні сполучення, що робить кожен з розглядуваних номінацій не лише компонентом зображальної поетичної моделі, а й елементом концептуальної моделі світу, у якій індивідуально-авторське, індивідуальне превалює над стереотипом [22, с.188]. М.М. Торчинський зупиняється на характеристиці онімів за принципом можливості та неможливості їхнього походження [23]. До першої групи науковець відносить: антропоніми, зооніми, міфоніми, космоніми, прагматоніми, ергоніми, ідеоніми [23, с.245]. «До назв із невідомою етимологією (коли немає навіть якихось більш-менш правдоподібних варіантів) належать окремі оніми передусім із таких онімних полів, як вітоніми й топоніми, а також найменування, мотив виникнення яких пов'язаний з оказіальними ситуаціями та обставинами, і назви, форми яких протягом часу їх існування з різних причин була перекручена до невпізнанності» [23, с.246].

А.П. Критенко, приймаючи в основному тезу англійського лінгвіста Алана Гардинера про семантичну наповненість онімів, поділяв власні назви на «дві різко розмежовані групи: назви за багатотою, або повною, семантикою і назви з бідною семантикою (*Шевченко, Ньютон; Дніпро, Дунай; Галичина; Сибір; Сахалін, Ява; Київ, Рим тощо*) [9, с.18]. На думку ученого, власні назви можуть набирати лише уточнювального значення, типу ойконімів *Бугаївка - Велика Бугаївка, Дубечня – Вища Дубечня (Київщина), Яли – Сухі Яли, Мокрі Яли; Янисоль – Великий Янисоль, Малий Янисоль, Торець – Верхній Торець, Нижній Торець (Донецчина)* тощо або мати паралельні найменування, наприклад, п'ять назв однієї річки – *Поправка, Фоса, Червоне Озеро, Касерка, Утора (бас.Росі), моря – Азовське, Меотійське, Меотида, Бар-аль-Азов, Сурозьке*.

Власні назви становлять значну частину словникового складу мови. При екстралінгвістичному підході, за дослідженням С.І.Потапенка, «власна назва розглядається як засіб індивідуалізації об'єкта, при інтралінгвістичному розгляді проблеми – як мітка єдиного об'єкта або екземпляра класу, в теорії референції – як жорстокий десигнатор» [27, с.108]. Ученим виділяється окрема група власних назв – імена-орієнтатори, «які означають

об'єкти, які утворюють багаточисельні класи і можуть бути невідомі носіям мови та позначають місце, суб'єкт та предмет в різних сферах діяльності, зв'язаних із задоволенням потреб людини –в освіті, медицині, спорті, бізнесі, політиці, засобах масової інформації: місце діяльності означають назви навчальних закладів, лікарень, стадіонів, які при відповідних умовах можуть розглядатися як суб'єкти діяльності» [27, с.109]. На думку дослідника Н.М.Пасіка, власні назви є «яскравим лексичним компонентом національно забарвлених фразеологізмів» [28,с.85]. Кумулятивна функція онімів дозволяє простежити «етноісторичні зв'язки певного суспільства, взаємозв'язки з культурами інших народів, побачити певні явища крізь призму людської свідомості, менталітету, побутової та обрядової поведінки міфологічних уявлень і міфопоетичної творчості» [28, с.85]. На думку дослідника Н.М.Пасіка, до специфічно українських зараховуються й фразеологізми, що містять фольклороніми. Під цим терміном розуміється «найменування типових представників якоїсь нації; найчастіше – це найпоширеніші серед населення імена. Наприклад, фольклоронім Іван входить до складу більше як ста паремій» [28, с.88]. Науковець І.П.Зайцева наголошує на думці, що ономастична лексика «в значній своїй частині вміщує досить обширний конотативний компонент, тобто власні імена несуть в собі яскраву національно-культурну семантику, оскільки їх групове та індивідуальне значення є висхідним від історії та культури народу – носія мови [29, с.91-92]. В.Ващенко, І.Галенко вивчали ономастичні назви у творах Франка та його праці, присвячені цій проблеми [30,31]. Проблема розмежування власних і загальних назв дебатється вже не одним поколінням мовознавців. Вона нерозривно пов'язана з необхідністю з'ясування сутності власних назв, взаємозв'язків власного і загального. Простежується ієрархія культурних понять. Протиставлення окремого і загального в мові, звичайно, аж ніяк не зводиться до протиставлення власного і загального в логічному розумінні. Проте власні назви є найяскравішими виразниками окремого – його типовими носіями, бо вони означають окреме і поза контекстом, на що загальні назви не здатні. Отже, протилежність і окремішність (окреме, протилежне загальному) тотожні: окреме не існує інакше, як у тому зв'язку, який веде до загального. Загальне існує лише в окремому, через окреме. Всяке окреме є, так чи інакше, загальне. Всяке загальне не є (частина або сторона, або сутність) окремого. Остаточне розв'язання проблеми власного і загального є, очевидно, неможливим, однак слід упевнено констатувати можливість і постійну необхідність її відносного розв'язання на сучасному рівні розвитку науки й у зв'язку із сучасними вимогами практики. Цього вимагає завдання побудови стрункої ономастичної теорії [4, с.46-50].

Слід зауважити, що ступінь знаності є відносним, залежно від обізнаності людини в певній галузі – географії, фізиці і т. ін. в взагалі від ерудиції мовця, що вже не має прямого відношення до семантичної наповненості самого оніма. Наприклад, назва великої річки Дунай, що впадає в Чорне море, за викладеною вище тезою, має бути званою великому загалові людей, але, відомо, в гідроніміконі слов'янських теренів засвідчено значну кількість назв *Дунай* стосовно невеликих гідрооб'єктів, порівняймо, наприклад, озеро *Дунай* (1. між с. с. Нижча Дубечня й Новосілки Вишгород р-ну Київ. обл.; 2. Нижче м. Любеча Ріпкін, р-ну Чернігів. обл.; 3. у бас. Саня п. Вісли), зат. *Dunau* (п. Віслоки п. Вісли), населений пункт у Словенії *Dunau* тощо, які місцевому населенню більше відомі, ніж далека ріка Дунай. Правда, в Україні східнослов'янський фольклор і загальна освіта підтримують знання про основний гідрооб'єкт Дунай. А.П. Криченко стверджує, що

властиві назви, які відрізняються одна від одної ступенем знаності денотат, мають різні лінгвістичні властивості.

Дослідник М.М. Торчинський наполягає на дослідженні ономастичного і до-ономастичного рівнів власне етимологій пропріальної одиниці, тобто рубежу, коли загальна назва стала власною [23, с.244]. Учений А.В.Суперанська вважає, що «це єдина ланка, на якій етимологія як така може бути підключена до ономастики» [24, с.248], а А.А.Белецький розглядає ономастичні елементи «вторинними (або похідними) стосовно загальних елементів (апелативів або генонімів) тієї чи іншої мови» [25, с.10]. В.Німчук виділяє два такі різновиди онімів: «псевдоправильні (надправильні, гіперичні) форми власних назв та псевдозближені імена» [26, с. 41].

Г.Є. Корнилов, наполягаючи на наявності семантики в онімі, яка, між іншим, також знаходиться в номенклатурному слові, що є, за його переконанням, необхідною складовою частиною будь-якого оніма, припускається певної непослідовності у своїх міркуваннях. Викладаючи основні ознаки власної назви на протигагу загальній, він допускає наявність додаткових мовних чинників для визначення семантики оніма, тобто підтверджує, що онім без номенклатурного, сам по собі є окреме слово, не має ніякого семантичного навантаження [10, с.5-8].

Проте з цієї тези випливає багато застережень позалінгвістичного характеру, особливо на рівні мовлення. Нібито суто лінгвістичні властивості власних назв, за цієї умови, повністю залежать від нелінгвістичних якостей мовців – їхньої ерудиції, територіальних меж – як мовних, так і геополітичних. За цією ознакою семантикою для особової назви є семантика номенклатурного слова або контекст. Це одна з прикмет, що на думку Г.Є.Корнилова, відрізняє онім від апелатива. Апелативові додаткова інформація потрібна лише за умови існування низки онімів. Б.О.Серебренikov номенклатурне слово зарахував до оніма, а його фактичну відсутність вважав еліпсисом [11, с.37]. Часом у фаховій ономастичній літературі можна зустріти згадки про ономастичну синонімію. Зокрема, О.С.Ахманова беззастережну синонімію вбачала лише у випадках пар слів власних та загальних назв, таких, як *Геркулес* (міфонім) – *геркулес* (крупа), *Зефір* (західний вітер) – *зефір* (пастила) та под. [12, с.133]. Як правило, ономастичною синонімією більшість дослідників називає дві або кілька назв для одного об'єкта чи особи, забуваючи, що онім сам по собі, без контексту або номенклатурного слова, не містить семантичної ознаки. Кілька назв для одного об'єкта чи особи не завжди бувають взаємозамінними. Проблему наявності чи відсутності семантики слід розглядати безпосередньо з іншими лексикологічними категоріями (явищами), зокрема таким бінарним явищем в будь-якій мові, як синонімія та омонімія. Омонімія в пропріальній лексиці досліджується багатьма вченими, хоч ніхто не намагається розглянути омонімію онімів як самостійних одиниць без контексту та номенклатурних слів, що мають свою самостійну семантику, незалежно від оніма.

Головна увага вчених зосереджується в основному на з'ясуванні тих рис, які вирізняють пропріальну й апелативну лексику. Слід зазначити, що автори по-різному визначають ці розбіжності, кількість яких у спеціальних дослідженнях не збігається. Найбільше (28) розбіжностей визначив І.І.Ковалик [6, с. 11-18]. Ця нерозв'язна проблема надзвичайно важлива для теоретичної ономастики й узагалі для лексикології, їй присвячували й присвячують свої дослідження найвизначніші лінгвісти. Проте нез'ясованих питань

ще досить багато. Не менш важливим у проблемі розрізнення власних та загальних назв є питання чіткості меж між онімами та апелятивом, або конкретніше: існують чи не існують розряди слів, проміжні між властивими та загальними назвами [2, с. 13-18].

Таким чином, нами зроблена спроба розглянути різні погляди на ономастику як науку. Аналіз наукових джерел показав розбіжність учених на означувану проблему. Втішним є той факт, що ономастичні назви в полі зору учених від давнини до сучасності. Ономастика як лінгвістична наука має свої особливості й давню історію. Вона нерозривно пов'язана з багатьма розділами мовознавства, а також з іншими науками, тому вивчення ономастики є не тільки цікавим, але й вимагає глибоких і різнобічних знань.

Крім того, предмет ономастики – власні імена – здавна є предметом пильної уваги не тільки мовознавців, але й істориків, й філософів. Специфіка вивчення онімів полягає в тому, що ця частина словникового складу мови, лінгвістична за своєю природою, включає також історичний, географічний, соціологічний, літературознавчий та інші компоненти, дослідження яких можна простежити в історії лінгвістики. При цьому слід зазначити, що всі аспекти проблематики в цій сфері зберігають свою актуальність протягом багатьох сторіч. Основні напрямки, за якими вивчалось ім'я власне в історії лінгвістики, охоплюють визначення антологічних характеристик імені власного в протиставленні імені номінальному (такий ряд досліджень проводився на основі вивчення іманентних властивостей імені власного), установлення типу зв'язку між об'єктом номінації та ім'ям, виявлення специфіки семантики імені власного, розподіл імен власних на класи, з'ясування типу взаємовідносин між ім'ям власним та номінальним.

ЛІТЕРАТУРА

1. Галюк Н.С. Основні етапи визначення імені власного в історії лінгвістики / Н.С. Галюк // Вісник Запорізького державного університету. Філологічні науки. – 2002. – №3. – С.23-29.
2. Железняк І.М. Про деякі лінгвістичні ознаки власних назв / І.М.Железняк // Мовознавство. – 2001. - №1. – С.13-18.
3. Карпенко Ю.А. Специфика имени собственного в языке и речи. / Ю.А.Карпенко // Warszawa; Krakow, 1982. – Vol. 2. – P.81-82.
4. Карпенко Ю.Н. Теоретичні засади розмежування власних і загальних назв / Ю.Н. Карпенко // Мовознавство. – 1975. - №4. – С.46-50.
5. Сабат Г. Красномовні імена. / Г.Сабат // Українська мова та література. – 2006. – №33-34 (479 – 480). С.31-32.
6. Ковалик І.І. Про власні і загальні назви в українській мові / І.І.Ковалик // Мовознавство. – 1977. - №4. – С.11-18.
7. Курилович Е. Положение имени собственного в языке / Е.Курилович // Очерки по лингвистике. – М., 1962. – 456 с.
8. Семчинський С.В. Який зміст у словосполучення «молдавська мова» / С.В. Семчинський // Мовознавство. – 1999. - №6. – С.25.
9. Критенко А.П. До теорії власних назв / А.П. Критенко // Ономастика. – К., 1996. - С.18-23.
10. Корнилов Г.Е. Онимы в языке и речи / Г.Е. Корнилов – Sofia, 1974. – Vol. 2. – P. 5-8.

11. Серебренников Б.А. О методах изучения топонимических названий / Б.А. Серебренников // Вопросы языкознания. – 1959. – №6. – С.37-41.
12. Ахманова О.С. Очерки по общей и русской лексикологии / О.С.Ахманова - М., 1957. – С.133-139.
13. Бондалетов В.Д. Русская ономастика / В.Д. Бондалетов – М., 1983. - С.28-32.
14. Белецкий А.А. Лексикология и теория языкознания. Ономастика / А.А. Белецкий – К., 1972. – С.195.
15. Тронский И.М. История античной литературы / И.М. Тронский – М.: Высшая школа, 1983. – 496 с.
16. Басин Е.Я. Искусство и коммуникация / Е.Я. Басин - М.: МОНФ, 1999. – 217 с.
17. Гоббс Т. Избранные произведения: В 2 т. / Т.Гоббс – М.: Наука, 1979. – Т. 2. – С.197-254.
18. Лейбниц Г.В. Сочинения: В 4 т. / Г.В. Лейбниц – М.: Мысль, 1982. – Т. 2. – С.320-389.
19. Суперанская А.В. Общая теория имени собственного / А.В.Суперанская – М.: Наука, 1973. – 320 с.
20. Солдатова А.П. Розмежування явищ повної лексичної омонімії та полісемії (словниковий та функціональний аспекти): автореф. дис.... на здобуття наук.ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.01. «Українська мова» / А.П. Солдатова. – К., 2007. – 23 с.
21. Тараненко О.О. Омоніми / О.О. Тараненко // Українська мова: енцикл. / редак.: В.М. Русанівський та ін.. – 2-е від., випр. і доп. – К.: Укр. енцикл., 2004 – С. 433-436.
22. Прокопович Л.С. Власні назви в мовнопросторовому образі України (на матеріалі української поезії другої половини ХХ ст.) / Л.С.Прокопович // Лінгвістика: збірник наукових праць. – Луганськ: ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка». 2010. – С. 184-189.
23. Торчинський М.М. Етимологічні особливості власних назв / М.М.Торчинський // Лінгвістика: збірник наукових праць. – Луганськ: ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка». 2010. – С. 243-250.
24. Суперанская А.В. Общая теория имени собственного / А.В.Суперанская. – М.: Наука, 1973. – 366 с.
25. Белецкий А.А. Лексикология и теория языкознания: Ономастика / А.А. Белецкий. – К.: Изд-во КГУ, 1972. – 227 с.
26. Німчук В.В. Українська ономастична термінологія (проект) / В.В.Німчук // Повідомлення УОК. – К.: Наук.думка, 1966. – Вип.1. – С.24-43.
27. Потапенко С.И. Имена собственные и имена ориентаторы в английском языке / С.И. Потапенко // Мова і культура: Шоста міжнародна наукова конференція – Київ, 1998. – Т.2. – С.108-109.
28. Пасяк Н.М. Власні назви як етнокультурний компонент українських фразеологізмів та паремій / Н.М. Пасяк // Мова і культура: Шоста міжнародна наукова конференція – Київ, 1998. – Т.2. – С.85-90.
29. Зайцева И.С. Осмысление культурного потенциала собственных имен исторических лиц в поэзии Игоря Северянина / И.С. Зайцева // Мова і культура: Шоста міжнародна наукова конференція – Київ, 1998. – Т.2. – С.91-98.
30. Ващенко В. Иван Франко и питання української ономастики / В.Ващенко // Наук. зап. Дніпропетровського університету. – 1956. – Т.57. – Вип.10. Ч.2. – С. 27-81.

31. Галенко І. Іван Франко і деякі питання загального мовознавства / І.Галенко // Іван Франко і питання мовознавства. – Вісник ЛДУ. – Вип.13. – Львів, 1983. – С. 11-20.
32. Франко І. Сліди Русинів у Семігороді в XII-XVI ст. / І. Франко // Науковий додаток до «Учителя». Річник 1. 1911/1912 – Львів, 1912. – С.2-37.
33. Франко І. Причинки до української ономастики / І. Франко // Зібрання творів у 50-ти томах – К., 1986. – Т.36. – С. 391-427.
34. Франко І. Звідки взялася назва «байки» / І. Франко // Зібрання творів у 50-ти томах. – К., 1986. – Т.29. – С. 411-415.
35. Франко І. Назвознавчі праці / І. Франко // Упорядник Я.Б.Рудницький. – Вінніпеч, 1957. – 142 с.
36. Garder A. The theory of proper names // Хрестоматия по английской философии. – М., 1991. – С. 125-130.
37. Жуков А.А. Омонатописы в литатной и трибологической терминологии / А.А. Жуков // Мова і культура: Шоста міжнародна наукова конференція – Київ, 1998. – Т.2. – С.55-56.
38. Шуляк С.А. Лексико-тематична підпарадигма космонімів у художньому ідіологеті Євгена Гуцала / С.А. Шуляк // Мова і культура: Матеріали Міжнародної конференції – Київ, 2009. – Вип.12. – Т.2(127). – С.96-101.

УДК 811.111

Шеремет Д.В.
(Сімферополь, Україна)

НОМІНАЦІЯ І АБРЕВІАЦІЯ: місце абревіатур у процесі номінації

Дана стаття присвячена процесу номінації та визначенню у ньому місця абревіатур. Пізнання предмета нерозривно пов'язано з його номінацією і супроводжується утворенням умовного знака. В статті розглядається полеміка навколо семантики номінативних комплексів та семантики абревіатур з оглядом на вмотивованість лексичних одиниць.

Ключові слова: номінація, вторинна номінація, вмотивованість, ономасіологічний підхід.

Данная статья посвящена процессу номинации и установлению в нем места аббревиатур. Познание предмета неразрывно связано с его номинацией и сопровождается образованием условного знака. В статье рассматривается полемика вокруг семантики номинативных комплексов и семантики аббревиатур с учетом мотивированности лексических единиц.

Ключевые слова: номинация и вторичная номинация, мотивированность, ономаσιологический подход.

© Шеремет Д.В., 2011